

Çocukluğa Özlem/ Necati Dilek

Necati Dilek tarafından yazıldı.

Perşembe, 30 Mayıs 2019 00:25 -

"Ben bir an önce büyümek istiyorum anne, baba."

Hepimiz yaşadık bu duyguları. Küçükken küçük oluşumuzdan sıkılıp büyümek için can atardık, büyüünce şöyle yapcam, böyle yapcam diye başlayan cümleler kurar; hayallere dalardık. Pek güzel zannederdik büyüklerin dünyasını. Onlar gibi giyinmek, onlar gibi arabalara binmek ve onlar gibi gezip tozmak isterdik. Bazen utanırdık çocuk olmaktan. Marifetmiş gibi büyümek için elimizden geleni ardına koymazdık. Bazen düşünüyorum da çocukluk akli işte demeden edemiyorum. O zaman diliminde bunun oldukça keyifli bir istek olduğunu biliyorum. Yalnız şuan, güzel bir istek olduğu konusunda emin değilim.

Değilim çünkü çocukken her şey daha güzeldi. İnsanı yoran tek şey:Sabahtan akşama kadar koşup oynamaktı. Biraz uyuyunca o da geçerci. Ve biz hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza devam ederdik. İnsanlar,yani çocuklar, daha samimiydi. Ve birbirlerine daha bağlıydılar. Gün içinde tek derdimiz annemizin eve erken çağırmasıydı. Sizin anlayacağınız her şey basitti. Ve biz çok daha mutluyduk. Derken yıllar yılları kovaladı. Her geçen gün biz daha da büyüdük. Sokağa, eski arkadaşlara daha seyrek uğrar olduk. Büyüdükçe sorumluluklarımız arttı. Düşünce acıyan bir dizimiz yok şimdilerde. Daha farklı ama daha yıkıcı acılarımız var. Satırlarımız eve ekmek götürmeyle doldu. Büyüdük de ne mi oldu? En sevdiğimizimizin bizi bırakıp gidişlerini gördük, onlara hasret yaşamaya başladık hayatı. Hayatımızı bir kutunun içinde yaşıyor, orasını dünyamız olarak görüyoruz. Ve en önemlisi de her geçen gün artıyor yalnızlığımız.

Eski komşular, eski arkadaşlar, eski yaşamlar yok artık. Çocukken o özlem duyduğumuz yaşam yok. Büyümek için acele ettiğimiz o hayat var önümüzde. Geriye dönüp bakıyorum da o zamanlar her şey daha güzelmiş. Ve biz daha mutluymuşuz. Keşke hiç büyümeseydik, hep çocuk kalsaydık. Her şey yine yerli yerinde dursaydı.Sabahtan akşama kadar kan ter içinde kalıp hasta olsak, annemiz başucumuzda gözyaşı dökse, babamız bize kızsak ama biz yine de koşup durmaktan geri kalmamak. Ne güzel olurdu değil mi? Mutlu mu mutlu bir aile hayatı, samimi candan dostluklar, doyusya oynanan oyunlar ve kıran kıran yapılan mahalle maçları. O günlere tekrar dönebilmek için neleri vermezdik değil mi? Niye büyüdük biz? Çocukluğumuz, hayatımızın en güzel ev en renkli yılları niye terk etti bizi?

Ah keşke tekrar çocuk olabilsem şimdi. Koşup oynasam kırlarda özgürce. Dolaşsam karış karış sokakları. Dondurma yemekten hasta olsam, komşunun eriğini izinsiz yedim diye eve şikayete gelse suratsız komşumuz ve daha neler neler...Çocuk olsam şimdi keşke. Bir yanımda annem, bir yanımda babam ve kocaman mutlu olsam.

Sahi çok mu zor bu şimdi?

Çocukluğa Özlem/ Necati Dilek

Necati Dilek tarafından yazıldı.
Perşembe, 30 Mayıs 2019 00:25 -

22.05.2019 / Necati Dilek